

Bilag 10.

København, den 10. Januar 1930.

I November 1928 sendte Assurandør-Societetet og Dansk Dampskibsrederiforening i Forbindelse med Dispatchørerne en Skrivelse til Regering og Rigsdag, hvori henstilledes til Lovgivningsmagten, at der i Forslaget til Lov om Forsikringsaftaler i § 75 optoges en saalydende Bestemmelse:

„Hvis et Skib, da Forsikringsaftalen blev sluttet, er ansat til en bestemt Værdi (takseret Police), er saadan Ansættelse bindende for Selskabet, for saa vidt det ikke godtgør, at den ansatte Værdi overstiger, hvad med Rimelighed kunde anses som den virkelige Værdi paa det Tidspunkt, da Selskabets Ansvar begyndte.

Er saadan Overenskomst ikke truffet, fastsættes Erstatning for Skib efter den Værdi, Skibet havde paa sidstnævnte Tidspunkt.“

Som Begrundelse herfor anføres i nævnte Skrivelse:

„Da Forslaget i sin nuværende Form efter vor bestemte Opfattelse griber unødvendigt og forstyrrende ind i meget vigtige og praktiske Forhold, og der er fuldstændig Enighed mellem samtlige interesserede Parter om, at den hidtidige, hundredeaarige Retstilstand paa dette Felt, som er udtrykt i Konventionen af 2. April 1850 og Søloven af 1. April 1892, og som har virket tilfredsstillende, bør bevares, tillader vi os at give Udtryk for den bestemte Forventning, at Lovgivningsmagten vil tage denne vor ærbødige Henstilling til Følge.

Vi henviser for øvrigt til de reale Momenter, der er fremført i Assurandør-Societetets Skrivelse til Ministeriet for Industri, Handel og Søfart af 9. Februar 1926 og i Dansk Dampskibsrederiforenings Skrivelse til Ministeriet for Industri, Handel og Søfart af 4. Juni 1928.“

Uddrag af førstnævnte og Afskrift af sidstnævnte Skrivelse vedlægges.

Det ses, at de interesserede Næringer, nemlig Søassurandører og Skibsfart med Tilslutning fra samtlige autoriserede Dispatchører, er enige om, at Loven om Forsikringsaftaler ikke bør ændre de Bestemmelser om Forsikringsværdier og Erstatningsgodtgørelser, som har været gældende saavel efter Princippet i Sølovens Søforsikrings-Kapitel som efter Sø-Forsikringsbetingelser i Konventionens §§ 37 og 55, hvilke Paragraffer lyder saaledes:

§ 37: Skibe kunne forsikres for den fulde Værdi, som de have paa den Tid, da Kompagniets Fare begynder.

§ 55: Er Forsikringsværdien takseret i Policen, bliver ved indtræffende Skade denne Takst ordentligvis at lægge til Grund ved Beregningen af Kompagniets Deltagelse i Skaden. Derhos forbeholdes det Kompagniet at faa Taksten forandret, dersom det kan oplyses, at Taksten er for høj eller for lav.

Disse to Paragraffers Ordlyd svarer til den af Assurandør-Societetet og Dansk Dampskibsrederiforening i Skrivelse, dat. November 1928, foreslaaede Ændring af Lovforlaget § 75.

I det norske Udkast til Lov om Forsikrings-Aftaler, der fremlægges af Regeringen i næste Maaned, er Lov-Komiteen i Forstaaelse af Søfartens Krav indgaaet paa at imødekomme det af Norges Rederi-Forbund fremsatte Ønske om, at § 75 i Lighed med Regelen om Varers Forsikrings-Værdi indeholder en Bestemmelse om, at Skibets Forsikrings-Værdi sættes til dets Værdi ved Risikoens Begyndelse; hvilket vil sige, at den norske Lov-Komité har accepteret de Synspunkter, som ogsaa den danske Søfart fremsætter i nær-